

(1) Διοικοῦντος δὲ μετὰ τοῦτον τοῦ Ἰπάτου Σερού-
λίου Γαμίνου, (203 π. Χ.) ὁ Μάγων ἠδυνήθη νὰ δι-
έλθῃ τὸν Πάδον εἰς Ἰνσουβρίαν, ὅπου μάχην συνάψας
μετὰ τῶν Ῥωμαίων καὶ ἡττηθεὶς ἀπεσύρθη εἰς Λι-
γυστικήν, ἀνακαλούμενος δὲ εἰς Καρχηδόνα καθ' ὃ-
δὸν ἐτελεύτησεν.

(* *Ἐπεταί συνεχεια.*.)

ΙΑΠΟΝΙΑ.

(Ἐκ τῆς *Revue des Deux Mondes*.)

—οοο—

Ὁ μελετῶν τὰ κατὰ τὴν Ἰαπωνίαν καὶ τὴν Σινι-
κὴν ἀπορεῖ διὰ τὴν περὶ τὰς ἑξεῖς καὶ τὰς τάσεις με-
γίστην διαφορὰν τῶν δύο τούτων γειτόνων χωρῶν.
Εἰς μὲν τὴν μίαν ἐπικρατεῖ νοῦς πενιχρὸς καὶ πρόσ-
γειος, ἀπολυπράγμων, καταφρονητὴς παντὸς μὴ κε-
κυρωμένου ὑπὸ μακρᾶς παραδόσεως, παιδαριώδης
καὶ ἐλεεινὸς καὶ κατ' αὐτὰ τὰ ἀξιολογώτατα ἔργα
τῆς φιλολογίας αὐτοῦ, ἀδανὴς τῆς πορείας καὶ τῶν
προόδων τοῦ κόσμου, μεμονωμένος, φροντίζων μόνον
περὶ τῶν μικρῶν αὐτοῦ συμφερόντων, νοῦς ὁμοῖος
πάντοτε πρὸς ἑαυτὸν, ὅστις ὁμῶς θὰ ἐξηλείφετο συν-
τριβόμενος μετὰ τῆς συγκρούσεως τῶν συγχρόνων
κοινωνιῶν, ἐὰν ἐστερεῖτο δύο ὅπλων ὑποσχομένων
αὐτῷ μέλλουσάν τινα ἱστορικὴν ἀξίαν, ἀδάμαστον
λέγομεν ὑπομονὴν καὶ μέγαν ἀριθμὸν κατοίκων. Εἰς
δὲ τὴν ἄλλην, διαχωριζομένην ἀπὸ τῆς πρώτης
ὑπὸ μικροῦ πορθμοῦ καὶ κατὰ πολλὰ ὁμοιάζου-
σαν ἐκείνῃ, ζῇ ἔθνος ὑπέροχον, δραστήριον καὶ
νοήμον. Ναὶ μὲν ἡ φήμη τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἔ-
θνους τούτου σθέννυται εἰς αὐτὰ αὐτοῦ τὰ πα-
ράγια, ναὶ μὲν ἐπιμόνως ἀποφεύγει πᾶσαν ἐξωτερικὴν
σχέσιν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ καταφρονήσεως τῶν ξένων, οὔτε
ἀδυναμίας τοῦ νὰ ὑψωθῇ μέχρις αὐτῶν. Ὅτε τὸ πρῶ-
τον ἐπεσκέφθησαν τὸν λαὸν τοῦτον οἱ Εὐρωπαῖοι, τοὺς
ὁποίους ἔμελλε ν' ἀποκρούσῃ μετὰ ταῦτα, ἐθαύμασε
τὴν ὑπεροχὴν τῶν ὅπλων, τῶν πλοίων καὶ τῶν ὀρ-
γάνων τῆς βιομηχανίας αὐτῶν, ὑπεδέχθη αὐτοὺς εὐ-
μενῶς καὶ μετ' ἡπιότητος, καὶ ἡκρασθη τῶν διδασκα-
λιῶν αὐτῶν. Μετ' ὀλίγον μάλιστα ἔδωκεν ἀπόδειξιν
σχεδὸν μοναδικὴν εἰς τὴν ἱστορίαν, ἐναγκαλισθεὶς
νέον θρησκευμα ἄνευ βίας, ἄνευ πάλης, ἄνευ κατα-
κτήσεως, ἀλλὰ διὰ μόνης τῆς ἀνεξιθρησκείας, τῆς
πεποιθήσεως καὶ τῆς εὐκόλου καὶ καταπληκτικῆς
τῶν ὄντι κατανοήσεως ἀνωτέρας ἠθικῆς καὶ ἀνωτέρου
νόμου. Δυστυχῶς ὁμῶς, μετὰ τοὺς ἀποστόλους τῆς
εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἦλθον φιλοκερδεῖς καὶ τα-
ραξίαι ἐπίσκοποι, σταλέντες ἐκ Ῥώμης, οἵτινες ἠγώ-
νισθησαν νὰ περιπλέξωσι τὴν ἰαπωνικὴν κοινωνίαν εἰς
τὰ δεσμὰ τοῦ Λογιόλα. Δὲν εἶναι ἄρα ἄπορον ἐὰν
ἐξερέγγῃ μεγίστη ἀντίδρασις εἰς τὴν χώραν ἐκείνην.

Ὁ λαὸς εἶδε ματαιωθείσας καὶ τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν
πίστιν αὐτοῦ, τὴν δὲ ἀγάπην, καὶ εὐσέβειαν, καὶ ἀρε-
τὴν ἐθεώρησε, καὶ οὐχὶ ἀδίκως, ὡς ὄργανα δολιότητος
καὶ ἐπιβουλῆς, τὰ ὁποῖα μετεχειρίζοντο κατ' αὐτοῦ
οἱ ἄρπαγες καὶ ξένοι. Ἀντέστη λοιπὸν, καὶ κατὰ τὴν
πάλιν ταύτην ἀπωλέσθη ὁλόκληρον ἐκατομμύριον ἀν-
θρώπων. Τὸ ὄρος Πάπεμπεργ, ὅθεν κατεκρημνίσθησαν
οὐκ ὀλίγα θύματα, ἀνακαλεῖ τὴν μνήμην τῆς τρομε-
ρᾶς ταύτης ἱστορίας.

Ἐκτετε ἡ Ἰαπωνία περιώρισεν ἑαυτὴν ἐντὸς φραγ-
μῶν, μηδὲν παρ' ἄλλων λαμβάνουσα καὶ μηδὲν δι-
δουσα πρὸς ἄλλους· ἀλλ' οὔτε ἡ δραστηριότης οὔτε
ἡ εὐδαιμονία τῶν κατοίκων αὐτῆς ἔπαθον ἐκ τῆς ἀ-
πομονώσεως ταύτης. Ἐὰν σήμερον φαίνεται πατοῦσα
νέαν ὁδὸν, δὲν ἀπέβαλε τὴν προαιωνίαν αὐτῆς δυσπι-
στείαν, ἀλλ' ἐνδίδει εἰς τὴν πίεσιν τῶν ἀμερικανικῶν,
ἀγγλικῶν, ῥωσικῶν καὶ γαλλικῶν δυνάμεων· οὔτε εἶ-
ναι βέβαιον ἐτι καὶ νῦν ὅτι ἡ μεγίστη κίνησις ἡ συν-
ενοῦσα καὶ προτεγγίζουσα σήμερον τὰς φυλάς καὶ τὰ
ἀλλότρια ἦθη, θὰ συμπαράσῃ καὶ τὴν μικρὰν ἐκεί-
νην γωνίαν τοῦ Εἰρηνικοῦ ἥτις ἐπιμένει νὰ ζῇ μόνη.
Καὶ ὁμῶς ἀφ' ἧς τὰ εὐρωπαϊκὰ πλοῖα ἐκένωσαν τὰ
πυροβόλα αὐτῶν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ λιμένος τῆς ἰαπο-
νικῆς πρωτεύουσας, καὶ ἔμποροι καὶ ἐπιστήμονες συν-
εκινήθησαν, ἐλπίζοντες οἱ μὲν νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς νέας
ἐπιχειρήματα, οἱ δὲ νὰ πορισθῶσι νέας ἐπιστημονικὰς
εἰδήσεις. Περιγραφαὶ περιηγήσεων ἐδημοσιεύθησαν εἰς
ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τῆς Εὐρώπης ὑπὸ ἀξιω-
ματικῶν, οἵτινες συνομολογοῦσι τὴν ἀπαραμείωτον
εὐγένειαν τῶν Ἰαπόνων, τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὴν
ὀξύτητα τοῦ πνεύματος, τὴν εὐπειθειαν πρὸς τοὺς
ἀρχηγούς, καὶ τὸ ἀναλλοίωτον σέβας πρὸς τοὺς νόμους
αὐτῶν. Καὶ δὲν ἀναδεικνύουσι μὲν ταῦτα ὅτι ἡ Ἰα-
πωνία εἶναι χώρα εἰς ἄκρον πολιτισμοῦ περιελθούσα·
ἐξ ἐναντίας θὰ ἴδωμεν παραδόξους ἀντιθέσεις περὶ τε
τὰ τῆς πολιτείας καὶ τῶν ἠθῶν· ἀλλ' ἡ εὐρεσις ἔθνους,
πέραν τῶν ἀπακτηνωμένων ἐθνῶν τῆς ἄκρας Ἀσίας,
συγκειμένου ἐξ ἀνθρώπων, παραμυθεῖ βεβαίως τὸν
παρατηρητήν.

Α'.

Οἱ λιμένες τῆς Ἰαπωνίας εἰς τοὺς ὁποίους, κατὰ
τὰς τελευταίας συνθήκας, ἐπιτρέπεται νὰ πλησιάζω-
σιν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ νὰ συγχοι-
νωνῶσι μετὰ τῶν Ἰαπόνων, εὐρίσκονται ἐπὶ τινῶν νή-
σων. Ὁ τῆς Ναγασάκης, κείμενος εἰς τὴν δυτικὴν ἄκρην
τῆς μεσημβρινοτέρας νήσου Κιουσίου, ὁ τῆς Καναγάδας,
πρὸς τὸ βάθος τοῦ Γέδο, πλησίον τῆς πρωτεύουσας,
ἐπὶ τῆς μεγάλης νήσου Νίππον ἦτοι ἡ *Ἰίου ἀνατάλλοιτος*,
τὴν ὁποίαν παραμορφώσαντες κατὰ τὴν συνή-
θειαν αὐτῶν οἱ Εὐρωπαῖοι ὠνόμασαν Ἰαπωνίαν. Ἡ νή-
σος αὕτη ἔχει μῆκος μὲν 300, πλάτος δὲ 60-80 λευ-
γῶν. Ὁ τῆς Ἀκοδάδας ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς παραλίας
τῆς νήσου Γέσο, ὁ τῆς Νεε-ε-γάτας πρὸς δυσμὰς τῆς
Νίππον, καὶ ὁ τῆς Ἰόγου. Λιμὴν εἰς ἄκρον σιμαντικὸς,
πλησίον τῆς μεγάλης πόλεως Ὀσάκας, πρὸς τὴν μεσημ-
βρινὴν ἄκρην τῆς Νίππον, εἴκοσι λεύγας μακρὰν τῆς
Μιάκο ἢ Κεότο, καθέδρας τοῦ πνευματικοῦ ἡγεμόνος.
Ἡ θερμοκρασία τῆς Ἰαπωνίας εἶναι ὁριμεῖα μὲν τῶν

(1) Τίτ. Δίε. XXIX, 27—36. Ἀπκ. Ἰβηρ. καὶ Καρχ. (Ρα-
νίκα).

χειμῶνα διὰ τὰ πολλά ὄρη, θερμὴ δὲ τὸ ἔαρ, ἀλλ' εὐκρατος διὰ τοὺς ὁροσεροὺς τῆς θαλάσσης ἀνέμους. Αἱ νῆσοι εἰς ἃς ἐπετράπη νὰ ἐμπορεύωνται οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοί, εἶναι μὲν αἱ ἀξιολογώταται τοῦ Ἰαπωνικοῦ ἀρχιπελάγους, ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλαι οὐχ ἥττον ἀξιόλογοι, ἡ Σικόκφ, παραδείγματος χάριν, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Νίππον καὶ τῆς Κιουσίου, μῆκος πεντήκοντα καὶ πλάτος εἰκοσιπέντε λευγῶν ἔχουσα, μηδέποτε ὑπὸ Εὐρωπαίου πατηθεῖσα. Μεταξὺ τῶν τριῶν τούτων νήσων ἐκτείνεται ἡ τρικυμιώδης θάλασσα Σουονάδα, πλήρης σκοπέλων καὶ νησιδίων ἀγνώστων εἰς τοὺς πονήσαντας τοὺς χάρτας ἡμῶν. Ἡ Ὀσάκα κεῖται ἐπὶ τῆς θαλάσσης ταύτης, καὶ οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠθέλησαν νὰ κατασκευάσωσι προκυμαίαν ἵνα καταστήσωσιν ἀσφαλῆ τὸν λιμένα αὐτῆς. Ἀλλὰ τὰ κύματα ἀνέτρεπον λυσσῶντα τὰ ἔργα· ὅθεν ἐνόησαν ὅτι τὸ τρομερὸν δαιμόνιον τῆς Σουονάδας ἀπῆται θῦμα, καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐξιλεοῦτο ἐὰν δὲν ἐτοιγίζετο τις ζῶν ἐν τῇ προκυμαίᾳ. Ἡ παράδοσις βεβαίως ὅτι ταχέως εὐρέθη καὶ Ἰαπωνὸς Κούρτιος (1). Ἀπὸ τῶν τελευταίων συμβεβηκότων πολλὰ μικρὰ καταπίσεις γινόμεναι πρὸς τοὺς ξένους ὅτε εἰσέρχοντο εἰς Ναγασάκην κατηργήθησαν. Ἄλλοτε, παραδείγματος χάριν, ὁσάκις ξένον πλοῖον προσωρμίζετο ἐκεῖ, αἱ ἐγχώριοι ἀρχαὶ παραλαμβάνουσαι τὰς ἱερὰς βίβλους καὶ τὰ λοιπὰ ἐκκλησιαστικὰ βιβλία ἐνέκλειον αὐτὰ ἐντὸς κιβωτίων, ἃ τινὰ ἀπέδιδον ὅτε ἀνεχώρει τὸ πλοῖον. Κατήργησαν δὲ καὶ τὸν φραγμὸν τὸν ἐμποδίζοντα τὰς ἐπιτοπίους λέμβους νὰ πλησιάζωσιν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνελιμένον τὰ ξένα πλοῖα. Σήμερον οἱ Ἰάπωνες ὑπάλληλοι ὁμιλοῦντες κάλλιστα τὴν ὀλλανδικὴν ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν ἀγγλικὴν, ἔρχονται εἰς τὸ νεωστὶ ἐλθόν πλοῖον ἐπὶ ἰόγκας· φορεῦσι δὲ λεπτότατον ἐπενδύτην, πλατεῖας ἀναξυρίδας, περικνημίδας καὶ δύο ξίφη ὡς πάντες οἱ δημόσιοι λειτουργοί. Εἰς τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἰόγκας ὁ λαὸς φορεῖ περὶ τὴν ὀσφρὺν στενὸν τεμάχιον πανίου, ἐνίοτε δὲ καὶ περὶ τὴν ρίνα. Κατὰ τὴν μεσημβρινὴν Ἰαπωνίαν οἱ τῶν κατωτάτων τάξεων ζῶσι ὅλως γυμνοί· τὸ δὲ αἶσθημα τῆς αἰδοῦς εἶναι πάντῃ ἀγνώστον εἰς αὐτοὺς. Οἱ ξένοι ἀποροῦσι βλέποντες εἰς τὰ δημόσια λουτρά λουομένους ἀναμῖξ ἀνδρας, γυναῖκας, παιδία καὶ γέροντας.

Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὰ ξένα πλοῖα ὑπάλληλοι ἐρωτῶσι πρῶτον διὰ τί ἦλθον, ἀλλὰ δὲν ἐμποδίζουσι τοὺς ἐπιβάτας νὰ ἀποβῶσιν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ περιφερῶσιν ἀκωλύτως. Λέγεται ὅτι ἡ κυβερνήσις σκοπεῖ νὰ φανῇ μᾶλλον ἀνεκτικὴ εἰς τὸν λιμένα Ναγασάκης ὅπως ἐλκύσῃ ἐκεῖ κατὰ προτίμησιν τοὺς ξένους. Τὸ νησιδίων ὅπου διέτριψαν τοσαῦτον χρόνον οἱ ὀλλανδοί, παρὰ τὰς πύλας τῆς Ἰαπωνίας, τέμνεται

(1) Ὁ νέος Ῥωμαῖος θυσιασθεὶς (360 π. Χ.) χάριν τῆς πατριδος εἰς τοὺς καταχθονίους θεοὺς. Περὶ βάρβαρον εἶχεν ἀναγκὴ ἐν μέτρῳ τοῦ φόρου· ἐπειδὴ δὲ ὁ γρηγορὸς ἐκέρχεν ὅτι δὲ κλεισθῇ μόνον ὅταν οἱ Ῥωμαῖοι βίβωσι, ἐν αὐτῷ τὸ πολυμώτερον τῶν ὅσα εἶχεν, ὁ Κούρτιος, ὀνομαστότατος διὰ τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, ἐκρημνίσθη πάνοπλος εἰς τὸ βάραθρον, τὸ ὅποιον ἐκλείσθη ἀμέσως.

διὰ μιᾶς καὶ μόνης ὁδοῦ, μακρᾶς διακόσια μέτρα καὶ καθαρᾶς, αἱ δὲ οἰκίαι ἔχουσι δύο ὀροφὰς καὶ πράσινα παράθυρα. Τὸ ὑπουργεῖμα τῶν ὀτουὰς ἢ κατασκόπων, ἐντολὴν ἔχοντων νὰ παρατηρῶσι καὶ τὰ ἐλάχιστα κινήματα τῶν ἐμπορευομένων ξένων, κατηργήθη· ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας κλείονται καὶ σήμερον ἐτι αἱ κιγκλίδες, καὶ ἀπαγορεύεται εἰς τὰς γυναῖκας, πλὴν τῶν ἐταίρων, τὸ νὰ ὑπερβῶσιν αὐτάς. Τὰ παιδία ὅσα ἐγεννῶντο παρ' αὐτῶν εἰς τὴν συνοικίαν τῶν ξένων ἐθεωροῦντο ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν Ἰαπωνίαν· ἀλλ' ὁ ὀλλανδὸς πράκτωρ κατώρθωσε νὰ στέλλῃ αὐτὰ εἰς ὀλλανδίαν ἵνα ἀνατρέφωσιν ἐκεῖ, καὶ νὰ θεωρῶνται ὡς ξένοι ἐὰν ποτε ἐπανέλθωσιν. Εἰς τινὰ ἄκραν τῆς νήσου ὑπάρχει εὐρυτάτη ἀγορὰ πολλὰ μὲν ἔχουσα ἐμπορεύματα χάριν ἐξαγωγῆς, κατώτερη ὅμως τῶν πωλουμένων εἰς ἄλλα μέρη τοῦ ἀρχιπελάγους. Πρὸ τῶν τελευταίων συνθηκῶν οἱ ὀλλανδοὶ ἐπάσχον πολλὰ παρὰ τῶν ἐντοπίων, σήμερον ὅμως ζῶσι μᾶλλον ἐν ἀνέσει, οὐχὶ ὅμως καὶ μόνοι ὡς πρὶν, διότι οἱ Ῥῶσσοι κατέστησαν ἀξιόλογον ἐμπορεῖον ἀντικρὺ τοῦ ὀλλανδικοῦ, κατὰ τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ λιμένος.

(Ἐπεταί συνέχεια.)

ΗΓΕΜΟΝΕΣ ΣΙΑΜΗΣ.

— 000 —

Περὶ Σιάμης ὁμιλήσαμεν ἄλλοτε, καὶ ἀνεφέραμεν μάλιστα καὶ τοῦ ἡμετέρου συμπατριώτου Κωνσταντίνου Γεράκη τὸ ὄνομα, ὅστις κατὰ τὴν ΙΖ' ἑκατονταετηρίδα ὑπῆρξε πρῶτος καὶ παντοδύναμος ὑπουργὸς εἰς τὸ Ἰνδικὸν ἐκεῖνο κράτος. Τοῦ Γεράκη τούτου τὸν περίεργον βίον θέλομεν ἐκδώσει καὶ διὰ τῆς Παγδώρας χάριν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς, ἐρανιζόμενοι ἐκ τοῦ ἀξιολόγου συγγράμματος τοῦ ἱερέως Ἀνθίμου Μαζαράκη (1). Ἐν τοσούτῳ δὲν εἶναι ἥττον περίεργα καὶ τὰ περὶ τῆς κατὰ τὸν παρελθόντα Μάϊον σταλείσης εἰς Παρισίους Σιαμικῆς πρεσβεΐας, περὶ ἧς διαλαμβάνει ἡ ἐπομένη ἐπιστολή, γραψείσα ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκείσε ἀφίξιν αὐτῆς.

« Φίλε φίλτατε !

» Τὸ 1684 ὁ Τσαου-Ναράγιας, βασιλεὺς τῆς Σιάμης, ἀκούσας τὴν φήμην Λοδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἔστειλε κατ' εἰσῆγγιν τοῦ Ἑλλήνος ὑπουργοῦ τοῦ Γεράκη πρεσβεῖαν ἵνα προσαγορεύσῃ παρ' αὐτοῦ τὸν ἐνδοξον βασιλέα τῆς Δύσεως· ἡ πρεσβεΐα δὲ αὕτη συνέκειτο ἐξ ἐγκριτοτάτων μανδαρινῶν, καὶ ἔφερε δῶρα πολυτιμα καὶ αὐτόγραφον ἐπιστολήν· δυστυχῶς ὅμως καὶ τὸ πλοῖον καὶ ἡ ἐπιστολή καὶ τὰ δῶρα καὶ αὐτοὶ οἱ πρεσβευταὶ μανδαρινοὶ κατεπόθησαν ὑπὸ τοῦ ὠκεανοῦ.

» Ὁ Τσαου-Ναράγιας ἀπορῶν διὰ τὴν τὴν βρα-

(1) «Βιογραφίαι τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς νήσου Κεφαλληνίας συγγραφεῖσαι ὑπὸ Ἀνθίμου Μαζαράκη ἱερέως καὶ διδασκάλου τοῦ Φλαγγινιανοῦ φροντιστηρίου. Ἐν Βενετίᾳ ἐκ τῆς Ἑλλ. τυπογραφ. τοῦ Φαίηκος 1843.»